14. El valor de caminar cap al futur

Resum lliure. Analitzem aquests 20 punts i cerquem-ne conseqüències

1. ***El credo ha esdevingut per a mi un lloc inhabitable***. Kathrin Ford, estudiant a Harvard.

2. Kathrin Ford, ardent feminista, cursava el mestratge en teologia a la Universitat de Harvard i va fer aquesta **terrible exposició**. "*Una ciutat s'enfrontava a una important inundació. L'aigua va cobrir els seus camps. La gent buscava refugi a casa seva i veia amb impotència com les seves vides quedaven destruïdes Volia fugir, però estava tan arrelada a les seves granges que sentia no poder-se'n anar. El riu continuà creixent, cobria el primer pis de les cases i contaminava l'aigua subterrània. Els edificis esdevenien inhabitables; si s'hi quedaven, segurament moririen. No obstant això, quelcom poderós i inexorable dins la gent seguia pressionant per quedar-se. Racionalment la gent sabia que se n'havia d'anar, però emocionalment estava immobilitzada*."

3. Quan tothom estava atent a la descripció simbòlica, la jove Kathrin començà a recitar **el Credo**: "*Crec en Déu, Pare totpoderós... Aquest credo*, digué, *és com la ciutat inundada; s'ha tornat per a mi un lloc inhabitable*. *Cap credo cristià és "una declaració total de fe"; només és l'acord de la comunitat eclesiàstica davant qüestions disputades. El Credo no esmenta l'amor, ni els ensenyaments de Jesús, ni el Regne de Déu, ni Déu com a creador de vida*".

4. "*Gota a gota*, digué l'estudiant, *la nostra religió ens ha donat **una doctrina perillosa** sobre Déu. Aquest credo, ha fet de la nostra religiositat tradicional un lloc inhabitable; ens ha donat un Déu que causà la mort del seu fill, la condemnació dels no creients, la subordinació de les dones, les matances sagnants de les croades, el terror del judici final, la fúria contra els homosexuals, i la justificació de l´esclavitud"*

5. *"Fer el llenguatge de Déu menys masculí i més inclusiu és un pas positiu,* afegí Kathrin, *però no és prou profund. **El problema real** és que Déu no és una persona. Déu no és un ésser. Déu és SER en si mateix. Aquest Déu, és el pare de la vida, aquest Déu ÉS la vida. És impossible, per a nosaltres els cristians, viure on aquests dogmes ens han portat."* Aqueixa dona no aconseguia veure dins la seva Església la més mínima capacitat de crítica dels dogmes que fan poc creïble el sistema de creences cristianes.

6. He tractat durant tota la meva vida de viure com a creient, i no sempre còmodament, dins els límits d'aquesta institució anomenada Església. Però no crec que ella pugui subsistir sense un **canvi radical** en el nostre món actual que ha esdevingut posteista.

7. Els humans no podem conèixer Déu; només el podem experimentar. Quan parlam de Déu només podem dir que **l'experiència de Déu** és "com si...". Hem pretès que podem dir "Déu és..." omplint amb arrogància els punts suspensius amb els nostres conceptes.

8. El Déu que he trobat i abraçat a la meva vida és molt present en el relat expressat per un home del segle primer, d'un home anomenat **Jesús de Natzaret**. Ell és, per a mi, la porta a aquest Déu. La seva vida reflecteix la vida que jo anomeno Déu. El seu amor reflecteix l'amor que jo anomeno Déu. El Déu que he conegut en Jesús em crida a viure amb plenitud, a estimar incondicionalment, i a ser tot allò que puc ser.

9. Experiment Déu no sols individualment, sinó més aviat com a membre d'una comunitat. **L'Església** per a mi és una comunitat de persones unides pel desig de peregrinar cap al

significat i el misteri de Déu. Però no som capaços de distingir que el lloc religiós on plantam la nostra vida sovint ja no és un lloc habitable; s'ha tornat un lloc que està morint.

10. Aquests descobriments m'obliguen **passar a l'acció**:
- Abandonar les idees ètiques i polítiques que corrompen la fe en Jesús.
- Deixar la teologia rígida, l'estructura patriarcal, els prejudicis de color, gènere i orientació sexual.
- No creure que les nostres doctrines són inamovibles o que els nostres textos no tenen error.
- He de deixar el déu dels miracles i de la màgia, déu del poder sobrenatural invasiu.
- Refusar la certesa, la possessió de la raó i la revelació inamovible.
- No afirmar que el Crist és l'únic camí a Déu, però sí ho és per a mi, perquè és la meva experiència.
- Mai dir que són falsos els camins a través de l'Índia hinduista, la Xina budista, el Tibet, Myanmar o Birmània, l'Orient Mitjà islàmic, l'Estat jueu d'Israel... camins on milions d'humans han avançat amb sinceritat recercant el que és sant.
- No quedar a lloc inhabitable, malgrat sigui difícil fugir-ne.
- Fer l'única opció possible: anar a on la meva fe i tradició pugui ser reviscuda amb profunditat.

11. Aquest és el camí recorregut en aquest llibre. M'he mogut a llocs perillosos i religiosament amenaçadors. He caminat més enllà del **teisme,** però no més enllà de Déu. He permès que el teisme mori, reconeixent-ho com allò que és: una **explicació humana de l'experiència de Déu**, no una descripció de qui o de què és realment Déu.

12. **Convido l'Església a emigrar** amb mi, no perquè la rebutgi, sinó perquè estic convençut que si ens quedam aquí, la fe que professo com a cristià segurament morirà. La inundació d'unes creences distorsionades ha destruït els nostres camps, contaminant nostres aigües i ha fet que avui les nostres afirmacions de fe esdevinguin llocs inhabitables. No hi ha altra alternativa: emigrar; quedar-nos és la mort.

13. **Si Déu no és un ésser** amb poders sobrenaturals, aleshores Jesús no pot ser l'encarnació d'aquest ésser. Jesús és diferent de tu i de mi en grau, però no en substància. L'Església, cos del Crist, ha de ser reconstruïda des de baix; ha de desaparèixer el poder eclesial de papa, cardenals, arquebisbes, bisbes i capellans.

14. Quan ens allunyam de la definició sobrenatural i teista de Déu, aleshores les demandes que hem fet en **oració** esdevenen inoperants i la pregària ha de ser redefinida. El poder que antigament es donava a oracions, misses i afirmacions dels ordenats desapareix ràpidament. Quan tinguem una visió de Déu radicalment redefinida, una altra vegada aprendrem a resar, no com a infants que imploren protecció d'un pare celestial, sinó com a adults en contacte amb un poder que és la font de la vida.

15. Durant el canvi estarem terriblement **perduts, sols i ansiosos**. Moltes persones quedaran engarrotades per la por a l'anarquia moral mentre ens traslladam a una nova manera de veure Déu. Les regles morals del passat han evolucionat per bregar amb el trauma de l'autoconsciència. El debat ètic ha de trobar una nova base on ser traslladat, i un nou context en el qual pugui ser afrontat. Totes les afirmacions de la jerarquia eclesiàstica per interpretar els camins de Déu als humans han de ser reconsiderades.

16. El cristianisme no és per ser cregut, sinó per ser viscut. Proclamo Déu més enllà dels credos i el Crist més enllà de l'encarnació. Vull **una forma de vida** que ens repta a assumir nostres

inseguretats i a anar més enllà de les definicions creades per les Esglésies amb les Escriptures tancades.

17. Les Esglésies veuran aquesta visió i hi respondran? Algunes sí, la majoria no. Moltes Esglésies preferiran morir abans que canviar. Els pocs individus que responguin i emigrin cap al nou lloc seran com **el llevat a la massa**, la sal al menjar, la llum a la foscor. Aquest embrió de nova vida, serà criticat, amenaçat i perseguit pels temorosos líders religiosos. No obstant això, sobreviurà, perquè la veritat estarà del costat de les poques comunitats de fe que abracin aquesta visió.

18. Aquestes comunitats ja són presents als nostres dies, com a petits **signes d'esperança**. Estan obertes a la veritat sense importar quina sigui la seva font. També admeten la rica diversitat de la vida humana. Només hi ha una humanitat, plena de Déu, meravellosament diversa, desitjosa de vida, disposada a estimar, atrevida a ser, i desitjosa de peregrinar en comunitat a la meravella i al misteri de Déu, que és el mateix Ésser.

19. Aquestes comunitats de fe emergiran dins les estructures ja existents i se separaran de la massa amb gran varietat de formes. L'Església resultant es basarà en l'experiència de la gent, no en ordres de la jerarquia. **La meva tasca** és simplement involucrar-me en aquest procés, com algú que estima l'Església que m'ha format, tot sabent que, quan un lloc esdevé inhabitable, la gent s'ha de moure o morir; jo he escollit moure'm. Invito altres a moure's amb mi i a entrar en un exili de creients per tal que arribi una reforma radical de l'Església, on trobar lloc per viure la fe en Déu. Benvinguda sigui la reforma. Desitjo que triomfi, perquè els meus néts puguin dir "*Déu és real per a mi, i Jesús és la meva porta a aquesta Realitat*".

20. **Vull acabar aquest llibre** com el vaig començar; amb una afirmació de la meva fe. Continuo essent creient. Déu és infinitament real per a mi. Som cristià. Jesús és per a mi la porta a la realitat de Déu, que es troba més enllà de la meva capacitat de comprensió. Som una persona que resa; per a mi resar és contemplar el significat de Déu com a Vida, Amor i Ser, i posant en acció aquest significat. Som una persona amb compromisos ètics profunds, que em converteixen en agent de vida, amor i ser per a cada persona o grup al meu voltant. Vull maduresa interna, no dependència infantil. La meva esperança del cel és la capacitat per compartir l'eternitat de Déu, que és la font de Vida i Amor i fonament de l'Ésser.